

Paulus' schipbreuk

‘...de God van Wie ik ben, die ik ook dien’.

Handelingen 27

Tijdens het lezen van dit hoofdstuk kan het ons misschien vreemd toeschijnen dat de Heilige Geest het nodig oordeelde dit verhaal over de reis van Paulus naar Rome mee te delen. En al zijn zulke hoofdstukken voor ons geen aanleiding om aan de goddelijke inspiratie van de Schrift te twijfelen, is het toch mogelijk dat we ze te vluchtig lezen en daardoor onopgemerkt iets over het hoofd zien wat in zo'n eenvoudig reisverslag ligt opgesloten. Pas als wij dit wel opmerken, komen wij tot de overtuiging dat *alle* Schrift niet alleen ‘door God is ingegeven’, maar ook ‘nuttig is om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid’ (2 Tim. 3:16). Als ons oog eenvoudig en ons leven geestelijk is, dan zullen wij zeker nog veel meer dingen in de Schrift vinden die ertoe dienen onze harten te versterken en te vertroosten. Dat de Heer ons genade mag geven om Zijn Woord meer als een waardevolle schat te leren kennen!

Aan het begin van dit hoofdstuk wordt Paulus als een gevangene omwille van Christus en het evangelie, samen met andere gevangenen (misdadigers van allerlei soort), ingescheept naar Italië om vandaar naar Rome gebracht te worden. Al direct onderscheidt hij zich van de anderen als iemand met buitengewone gaven en inzicht. Want hij geeft de hoofdman de raad zich niet verder op zee te wagen, omdat de winter nabij en de vaart al gevaarlijk was. Zijn raad wordt echter verworpen, want ‘de hoofdman echter had meer vertrouwen in de stuurman en de schipper dan in wat door Paulus werd gezegd’. Herkennen wij dat niet? Er wordt vaak meer waarde gehecht aan de redeneringen van het menselijk verstand op grond van de waarneembare dingen, dan aan de raad van hen die een *dieper, geestelijk* inzicht hebben. De stuurman en de schipper lieten zich leiden door het mooie weer en de zachte zuidenwind. Maar zij lieten zich *misleiden*, want niet lang daarna sloeg een stormwind tegen het schip: ‘En toen het schip werd meegesleurd en de kop niet in de wind kon houden, gaven wij het op en lieten ons drijven’.

Hierin ligt een ernstige les voor ons, vooral voor hen die nog niet bekeerd zijn! Want zij laten zich in het bijzonder soms leiden door de uiterlijke dingen; en

daardoor verwerpen zij de ernstige vermaningen die tot hen komen. Zij slaan acht op woorden van mensen die populair zijn in de wereld, en hierdoor worden de door God gegeven waarschuwingen krachteloos gemaakt. Een tijd lang lijkt het erop dat zij gelijk hebben. Maar er komt een vreselijk ‘*daarna*’. Als u de Heer nog niet kent, laat u toch niet langer misleiden, maar geloof dat de tijd komt waarin vervuld zal worden wat zo vaak door Gods kinderen is gezegd! Ga niet af op de uiterlijke schijn van de dingen, want dat is bedrieglijk; maar neem uw toevlucht tot Jezus, bij Wie u geborgen en veilig bent!

Maar laten wij terugkeren naar onze overdenking. Een vreselijke storm en onweer teisterde het schip en bracht de schepelingen in grote nood. Ondanks alle pogingen om behouden te worden, ontzong hun de moed. Maar in deze benarde omstandigheden is het dezelfde gevangene, wiens raad men miskend had, die in hun midden opstond. En zoals hij hun de storm had voorzien bij helder weer, zo was hij ook nu weer de enige die redding aankondigde in het dreigende gevaar. Maar nu niet meer door het inzicht dat hij had, maar als een belofte van de God van Wie hij was, die hij ook diende: ‘*Mannen, men had naar mij moeten luisteren en niet van Kreta wegvaren en dit ongemak en deze schade moeten voorkomen. En nu dring ik er bij u op aan goede moed te houden; want er zal van u geen enkel leven verloren gaan, alleen het schip. Want vannacht stond bij mij een engel van de God van Wie ik ben, die ik ook dien, en hij zei: Wees niet bang, Paulus, u moet voor de keizer verschijnen; en zie, God heeft u allen geschonken die met u varen. Houdt daarom goede moed, mannen, want ik geloof God, dat het zo zal gaan als tot mij is gesproken*’ (vs. 21-25).

Van toen aan was de gevangen dienstknecht de *meester* aan boord, want God had *hem* allen gegeven die met hem voeren. Zijn vermaningen, eerst nog verworpen, werden als bevelen opgevolgd. Wat een verandering! Zo weet God de zijnen die Hem dienen, te eren te midden van de mensen die hen verachten en in boeien slaan! En om te garanderen dat wat hij zei, geen veronderstelling was maar de waarheid, die God hem had bekendgemaakt, zei hij: ‘*Wij moeten echter op een of ander eiland stranden*’. En dit alles werd door de

apostel uitgesproken met een rust en kalmte, die schitterend uitkomen tegenover de hopeloze en angstige menigte die hem omringde!

Zo zeker als de apostel was van wat hij zei tot deze ongelovige menigte, zo zeker zijn wij ook van wat wij prediken in de wereld. Wij hebben evenmin als Paulus garanties voor het tegenwoordige, maar voor de toekomst kunnen wij met des te meer beslistheid wijzen op wat er zal gebeuren. De aankondiging van redding vereist geloof, dus is het eerste wat God vraagt van de zondaar: geloof in wat Hij heeft gezegd. Wordt Gods Woord verworpen, dan zal de toekomst leren dat de verkondiging van het evangelie en van alles wat ermee in verband staat, geen raden of gissen is geweest maar de waarheid die door God is bekendgemaakt.

Verder is het een grote troost voor Gods kinderen, dat Hij een tijd heeft bepaald waarop de wereld – die hen nu verdrukt en veracht – hen eens zal eren. Evenals Paulus worden zij miskend en hun raad wordt verworpen. Maar dit duurt niet lang; want zij zullen spoedig zien dat God met hen was. Hij weet ons te verhogen op Zijn tijd. Laten wij hieraan genoeg hebben. Dan zullen wij ervoor bewaard blijven onze eigen eer of ons recht in deze wereld te zoeken of te verwachten.

God gebruikte deze schipbreuk niet alleen om Paulus voor de ogen van ongelovigen te eren en hem tot een zegen te stellen, maar ook om hemzelf een heerlijke ervaring te laten meemaken. Dikwijls was de apostel in allerlei gevaren en moeilijkheden geweest. Hij schrijft daarover in 2 Korintiërs 11:23-27. Zoals altijd, kon hij ook nu zeggen: *'in alles verdrukt, maar niet benauwd; geen uitweg ziende, maar niet geheel zonder uitweg; vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet omkomend (...) opdat de uitnemendheid van de kracht van God is, en niet uit ons'* (2 Kor. 4:8-9). In dit ogenblik van groot gevaar, toen alle hoop op redding was vervlogen, kon Paulus zeggen: *'Want vannacht stond bij mij een engel van God'*. God had hem daardoor een treffend bewijs gegeven van Zijn onveranderlijke trouw en liefde. Paulus had daardoor ondervonden dat hij niet alleen was. En deze ervaring van de apostel bevestigt dat God de zijnen niet verlaat! Vele gelovigen die zich de moeite en het lijden waarin zij geweest zijn, herinneren, kunnen met Paulus zeggen: *'maar niet verlaten'*. De Heer zij ervoor geprezen! Wij kunnen in dit vertrouwen onze weg gaan, dat *Hij* de zijnen niet verlaat, hoeveel moeilijkheden er ook komen.

De wijze waarop God Paulus sterkte in het lijden, laat ons zien dat Hij niet van de omstandigheden afhankelijk is. Want als men op de uiterlijke omstandigheden zag, zou men eerder in paniek kunnen raken. Paulus was hier op zee, gescheiden van al die broeders en vrienden, die hem zo vaak hadden verkwikt door hun deelneming in zijn lijden. Maar nu waren zij hiertoe niet in staat. God heeft evenwel gezanten die door geen omstandigheden verhinderd worden, dienstknechten die Hij kan zenden waarheen en wanneer Hij wil.

En één van deze hemelboden werd in de nacht naar Paulus gezonden. De Heer wist waar de apostel was en in welke omstandigheden hij verkeerde. Laten wij tenminste de hulp van God verwachten, en die niet zoeken in de vergankelijke dingen. Want als de aardse schatkamer van God niet voldoende middelen biedt om de zijnen te dienen, dan heeft Hij nog een hemelse tot Zijn beschikking. Maar vaak richten wij het oog op dat wat binnen de grenzen van de menselijke hulp en troost ligt; en als het daar niet te vinden is, dan lijkt alle hoop vervlogen te zijn. Mocht de Heer ons leren, alles alleen van Hem te verwachten!

Maar hoewel God door middel van een engel Paulus Zijn nabijheid doet ondervinden, gaf Hij toch geen bevel om het gevaar weg te nemen of de omstandigheden te veranderen. De storm wordt hier niet gestild, zoals de Heer Jezus dat deed voor Zijn discipelen. Het is Paulus' gemoed, dat wordt gerust gesteld. God laat ons zien dat het mogelijk is om rustig te zijn op een brekend schip, prijsgegeven aan de golven van een kolkende zee. Paulus was zelfs zó gerust, dat hij zijn medereizigers vermaande: *'Houdt daarom goede moed'*. Dit is beschamend voor ons, die meestal in de *opheffing* van het lijden of in de *verandering* van de omstandigheden de hulp des Heren zien, en pas moed vatten als de duisternis en het gevaar geweken zijn. En al gebeurt dit ook soms, toch zien wij dat het niet altijd Gods plan is de moeilijkheden weg te nemen. Hij wil *'de uitnemendheid van Zijn kracht'* aan ons bewijzen, opdat wij zullen ondervinden dat *Zijn tegenwoordigheid* voor ons meer is dan het stillen van de storm. Hoe vaak zijn er wensen gedaan en is er gezocht om het anders te hebben, zonder dat men bedacht dat deze wegen juist geschikt waren om ons de trouw en de genade van God te doen genieten. Laten wij daarom leren met geduld en volharding op de Heer en op Zijn hulp te wachten.

Als wij in het voorgaande hebben gezien dat de apostel in deze schipbreuk een heerlijke ervaring had van de trouw van God, dan willen wij nu nog een ogenblik over de oorzaak hiervan nadenken. De woorden die hij tegenover alle schepelingen uitsprak, geven ons het antwoord hierop: *'Want vannacht stond bij mij een engel van de God van Wie ik ben, die ik ook dien'*. Als Gods eigendom werd hij bewaard, en was hij het voorwerp van de bijzondere zorg van de Heer. Als wij het eigendom van de Heer zijn, dan kunnen wij eveneens op Zijn bewaring en Zijn zorg rekenen. Maar de hoop van hen die daarover in onzekerheid verkeren, gaat op en neer met de omstandigheden en is niet op God gericht. *'Die ik ook dien'*. Dat Paulus juist *deze* woorden aan zijn getuigenis kon toevoegen, was de reden dat hij zo'n heerlijke uitredding beleefde. Het moet ons aanspreken dat wij wel met de apostel vrijmoedig kunnen zeggen: *'van Wie ik ben'*, maar dat wij liever het tweede gedeelte van de zin weglaten, omdat dit ons oordeelt en bewijst dat wij meer onszelf dienen dan God.

Van een dergelijke toestand is de geschiedenis van Jona een treffend bewijs. Jona was eens in gelijke

omstandigheden als de apostel Paulus. Jona verkeerde ook te midden van de storm op deze zee. En ieder ogenblik dreigde het schip waarop hij zich bevond, te zullen vergaan. Maar kon hij evenals Paulus van zijn God zeggen: *'Die ik ook dien'*? Nee, hij was op een weg van ongehoorzaamheid jegens God. Hij vluchtte weg voor het aangezicht des Heren. Wat een verschil! Maar het heeft ook verschillende gevolgen! Paulus gaf een heerlijk getuigenis van zijn God, en hij werd door Hem om zo te zeggen tot redder van ruim tweehonderd mensen gemaakt. En Jona? Hij moest erkennen dat *hij* de oorzaak van de storm was, en zich vervolgens aan het oordeel van God overgeven. Hoewel God hem als Zijn eigendom bewaarde, zodat hij niet in de golven omkwam, moest hij echter alles ontberen wat Paulus ten deel viel.

Dat was het onderscheid tussen deze twee mannen. Zij konden beiden zeggen dat zij de Heer toebehoorden, en beiden waren in Zijn dienst geroepen. Ik wil de zekerheid dat men de Heer toebehoort, beslist niet in de schaduw stellen; want dat is het fundament waarop alle beloften voor tijd en eeuwigheid rusten. Maar toch wens ik met een enkel woord op te merken dat het belang van het *eerste*, het *tweede* niet mag verdringen. Het *eerste* is voor velen de hoofdzaak, en het *tweede* bijzaak voor velen. Maar zij die het werk van Christus in zijn hele omvang kennen, begrijpen ook de volle betekenis van het woord dat tot de Tessalonicenzen wordt gericht: *'...hoe u zich van de afgoden tot God hebt bekeerd om de levende en waarachtige God te dienen'* (1 Tess. 1:9). *Tot God bekeerd en God te dienen*, wordt hier in één adem uitgesproken. Onze dienst drukt niet alleen het zegel op onze verlossing, maar is ook de vrucht aan de wijnstok, waardoor de Landman wordt verheerlijkt. Geve de Heer dat wij de ernst maar ook het grote voorrecht daarvan meer mogen leren kennen, opdat wij bewaard blijven voor een leven waarin wij ons troosten met de gedachte: *ik ben toch bekeerd*.

Paulus bewoog zich met gerustheid en vrijmoedigheid onder hen die met hem voeren. Hij *'dankte God in bijzijn van allen'*. Wat een mooie gelegenheid bood de nood waarin zij zich bevonden, om aan allen te tonen hoe rijk en gelukkig degenen zijn die God *toebehoren* en die Hem *dienen*! De nood maakte Jona ongerust en

hij legde zich neer om te slapen, omdat hij wist dat God tegen hem was. En toen de schepelingen hem wakker maakten, kon hij hen niet geruststellen en met hen over zijn God spreken. Hij had genoeg met zichzelf te stellen; hij moest zelf eerst weer in het reine komen met God, vóórdat hij tegenover anderen kon getuigen. En zo gaat het altijd! Niets ontnemt ons zozeer de vrijmoedigheid en de kracht om van de Heer te getuigen, als een leven buiten Zijn gemeenschap.

Maar bij deze vrijmoedigheid en rust handelde de apostel ook met beslistheid en zekerheid op grond van wat God had gezegd. Paulus kende zijn God, en daarom schroomde hij niet het volk toe te roepen: *'Houdt daarom goede moed, mannen, want ik geloof God, dat het zo zal gaan als tot mij is gesproken'*. De hele verdere reis bleek dat hij hieraan niet twijfelde. Want toen de scheepslieden van het schip probeerden te vluchten, zei Paulus, vertrouwend op dat wat God had gezegd: *'Als zij niet op het schip blijven, kunt u niet worden behouden'*. Hij spoorde hen aan om te eten en kon hun verzekeren dat geen haar van hun hoofd zou vallen. Dat is de taal van het geloof! Laat dit onwankelbare vertrouwen op Gods beloften ook meer in ons leven gevonden worden! Het zal ons rust geven in de omstandigheden en kracht om te handelen, terwijl wij nu soms twijfelend en ongelukkig om ons heen kijken om kracht en hulp te zoeken. En als er ogenblikken komen waarin het geloof op de proef wordt gesteld, zoals bij Paulus gebeurde toen de Romeinse soldaten de gevangenen wilden doden; geen nood! God bewijst dat Hij elk hart in Zijn hand heeft; want *'de hoofdman echter, die Paulus wilde behouden, hield hen van hun voornemen af en beval hun die konden zwemmen als eersten overboord te springen om aan land te komen, en de overigen deels op planken deels op wrakstukken van het schip. En zo gebeurde het dat allen behouden aan land kwamen'* (vs. 43-44).

De uitkomst was dat niemand werd gemist, allen werden behouden. Het vertrouwen van Paulus werd niet beschaamd, en zo zal God ook ons geloof en vertrouwen op Hem niet beschamen. God is de onwankelbare steun van al de zijnen. Op Hem mogen wij ons gerust verlaten. Iedere steun buiten Hem begeeft ons, als het erop aan komt. Maar Hij is de sterke Rots, die van geen wankelen weet.

Oorsprong: "Bode des Heils in Christus", jaargang 10 (1867)

Bewerking naar hedendaags NL

Oude Sporen 2012

